

og hans Partifæller Landet over i de sidste Tider i en ganske usædvanlig Grad har gjort sig Anstrengelser for at lægge den sociale Lovgivning for Had. Det ærede Medlem og hans Partifæller har netop været stærkt optaget af at indbilde Befolkningen, at de sociale Udgifter ikke fortsat kunde bæres, saaledes som de er. Hvis der er Tale om at lægge dem for Had, er det ærede Medlem selv en af dem, der har Skylden for, at der er opstaaet en vis Misstemning i visse Kredse imod den sociale Lovgivning.

De sidste Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte, var jo egentlig vendt imod det konservative Folkepartis Hovedorgan, „Berlingske Tidende“, der har udtalt, at det ikke kunde være rigtigt i Almindelighed at anstille den Betragtning, som det ærede Medlem anstillede her forleden Dag, at Aldersrenten ikke var tænkt som en Rente, af hvilken det kunde være muligt for de gamle at leve. Det er jo uomtvisteligt, at nogle gamle er i Stand til at supplere deres Indtægter ved Arbejde eller paa anden Maade; men det er lige saa uomtvisteligt, at der findes adskillige gamle, som er henvist til alene at leve af deres Aldersrente, og naar denne Aldersrente er saa karrigt tilmaalt i mange Tilfælde — for nogle Ægtepar kun nogle faa Hundrede Kroner om Aaret —, saa vil jeg gerne spørge det ærede Medlem: Hvorfra skal disse da hente sig et Supplement? De har i Virkeligheden ikke nogen anden Udvej end denne enten at sulte, at lide Nød eller at gaa til det offentlige Fattigvæsen, og det ved vi jo alle, at naar de gamle skal gaa til det offentlige Fattigvæsen, saa viser det sig, at Udgifterne for det offentlige bliver langt større end den Udgift, som er forbundet med at holde dem oven Vand i økonomisk Henseende ved at give dem Aldersrente. Det er derfor i Virkeligheden vel betænkt slet ikke i Samfundets Interesse at nægte de gamle den Understøttelse, der her er Tale om.

Det springende Punkt i denne Sag er egentlig: Kan de gamle undvære den Hjælp, her er Tale om? Jeg vover at paastaa, at for mangfoldige gamles Vedkommende er det saaledes, at de ikke kan undvære denne Hjælp, og de har et billigt Krav paa at faa deres Ønsker og deres Forhaabninger herom opfyldt. Jeg vil til det sidste ogsaa tro, at der i det andet høje Ting skal vise sig større Forstaaelse af de gamles Retfærdighedskrav end den Forstaaelse, vi har mødt her hos de to Partier, det konservative Folkeparti og Venstre. At man i det andet høje Ting skulde ville kæde Spørgsmaalet om at yde de gamle Brændselshjælp

sammen med en almindelig Revision af Aldersrenteloven, vil jeg anse for udelukket, navnlig naar jeg erindrer, i hvor høj Grad Tiden gik sidste Vinter med at forhandle om en Revision. Jeg maa i denne Forbindelse sige til det ærede Medlem Hr. Vesterager, at hans Parti har jo overhovedet ikke ydet noget som helst positivt Bidrag til at komme til Forstaaelse om en Revision af Aldersrenteloven. Under hele Forhandlingen i Landstinget i Fjor stillede det konservative Folkeparti sig passivt, i Virkeligheden uvilligt, og da det endelig kom dertil, at der i Underudvalget og i Udvalget var opnaaet en Forstaaelse mellem mig og Venstre, saa viste det sig, for det første, at de Konservative kun sluttede sig betinget til Overenskomsten, idet de gjorde deres Tilslutning afhængig af, om Venstre vilde være med, og da Venstre ikke vilde være med, gled der et stort Smil over de Konservatives Ansigter, idet de saa var løst fra deres Tilsagn, og saa kunde alt blive ved det gamle, og den ulige og uretfærdige Fordeling, som nu finder Sted, af de Millioner, der anvendes i Henhold til Aldersrenteloven, kunde fortsat opretholdes. Det ærede Medlem skulde derfor være den sidste til at stille Krav til mig eller til Regeringen om, at det er vor Pligt at søge Millionerne fordelt paa en bedre Maade, idet det er det ærede Medlems og hans Partifællers Pligt at være med til, naar de erkender, at Fordelingen er urigtig, at arbejde paa at faa Fordelingen gjort bedre.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa ny anbefale Lovforslaget til dette høje Tings Velvillie, og jeg udtaler endnu en Gang Haabet om, at det ikke er alle de to konservative Partiers Medlemmer, der vil være saa afvisende overfor dette Forslag, som oprindeligt har været Venstres eget Forslag, som Ordførerne har været under den Debat, her har fundet Sted.

Holger Larsen: Jeg skal kun ganske kort udtale, at jeg slutter mig til den højtærede Minister. Maa jeg til det ærede Medlem Hr. Hedegaard sige dette: Det ærede Medlem udtalte sin Glæde over, at vi fra vor Side havde erkendt, at der var en ubrudt Linie med Hensyn til Forbedring af de gamles Kaar fra 1891 til nu. Det er jo ikke noget nyt. Det har vi altid erkendt. Der var i den Aldersrentelov, som Venstre gennemførte, nogle Principper, som naturligvis, naar man vil sammenligne den ene Lov med den anden, maatte gøre sit til, at vi fandt, at